

ser udelukkende indeholdende boliger for gamle, selv om det erkendes, at der også er praktiske fordele (pleje og pasning) ved en sådan ordning; det er gjort gældende, at de gamle, når der anvises dem boliger i almindelige beboelseskomplekser, lettere bevarer tilknytningen til befolkningens andre aldersklasser og har større muligheder for på forskellig måde at deltage i disse aldersklassers arbejde og øvrige tilværelse og herunder eventuelt skaffe sig indtægter ved børnepasning, ved bistand i husgerningen og andet.

Ministeriet er enig i, at der er meget rigtigt i de således fremførte synspunkter, idet for så vidt angår det sidstnævnte punkt særligt bemærkes, at ministeriet må anse det for ønskeligt, at der gives de kommuner, der ønsker det, adgang til at tilvejebringe billige boliger for rentemodtagere indenfor almindelige beboelseskomplekser under en lignende refusionsordning som for egentlige aldersrentemodtagerboliger. Ministeriet har endvidere på et andet område fundet trang til en ændring af de omhandlede regler, idet man må anse det for ønskeligt, at den mulighed, som lovgivningen giver aldersrentemodtagere for at få gode boliger til særlig billige huslejer, udvides til også at omfatte invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge.

Det foreliggende lovforslag søger de ovennævnte formål opnået gennem en ordning, der i hovedtrækkene går ud på følgende:

Folkeforsikringslovens refusionsregler ændres således, at kommunerne fremtidig får refusion fra statskassen af halvdelen af deres udgifter ligesom ved huslejenedsættelserne for familier med børn.

En tilsvarende ret til huslejenedsættelse som den, der tilkommer aldersrentemodtagere med bolig i aldersrentemodtagerboliger, skal også tilkomme aldersrentemodtagere, invaliderentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge, der er vanskeligt stillede, og som er boligtagere eller lejere i statsstøttet byggeri eller egnet privat byggeri, hvis ejere er indgået på at underkaste sig huslejekontrol.

Udgifterne til huslejenedsættelsen udlægges af kommunerne og fordeles mellem stat og kommune med halvdelen til hver. For enlige personer og for barnløse ægtepars vedkommende er nedsættelsen (undtagen i landdistrikterne) som hovedregel betinget af, at lejligheden højst indeholder 1 værelse for hver tilskudsberettiget person og for dennes ægtefælle, dog at lejligheden altid kan rumme 2 værelser.

Som foran anført er man vejet tilbage

fra at foreslå begunstigelserne for familier med børn udvidet til parcelhusbyggeri uden statslån. For så vidt angår de heromhandlede begunstigelser af rentemodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge har man imidlertid fundet det rigtigst, at ordningen omfatter lejeforhold både i det støttede og det ustøttede parcelhusbyggeri under hensyn til, at de praktiske vanskeligheder herved ikke skønnes at være så store som for familier med børn, dels på grund af begrænsningen til de helt små lejligheder, dels fordi det drejer sig om personer, som i forvejen modtager beløb fra det offentlige; endelig har det også spillet en væsentlig rolle for ministeriets standpunkt, at den af reglerne følgende tendens for den pågældende befolkningsgruppe til at vælge bolig i de helt små lejligheder vil føre til en bedre udnyttelse af boligmassen, hvorfor det er ønskeligt at give reglerne så stort råderum som muligt.

Den foreslåede ordning ønskes optaget i byggestøtteloven på grund af de pågældende reglers nære slægtskab med byggestøttelovens regler om begunstigelser af familier med børn.

De foreslåede ændringer anslås at ville medføre en merudgift for staten det første år på ca. 4½ mill. kr., foreløbig stigende med ca. 1 mill. kr. årlig. For kommunerne anslås de tilsvarende udgifter til henholdsvis 4 mill. kr. og 1 mill. kr.

3. Statslån til alderdomshjem m. v.

Medens der, som nævnt foran under afsnit 2, er adgang for kommunerne til at opnå statslån til opførelse af aldersrentemodtagerboliger efter byggestøttelovens regler om lån til socialt boligbyggeri, har man ikke ment, at loven indeholder hjemmel til at yde lån til opførelse af egentlige alderdomshjem, idet disse ikke indeholder selvstændige boliger. Under behandlingen i folketinget af forslaget til boligstøtteloven af 1946 var man inde på spørgsmålet om støtte til opførelse af alderdomshjem. Det af folketinget nedsatte udvalg fremhævede i samråd med socialministeren det ønskelige i, at der tilvejebringes en ordning, hvorefter der af staten ydes navnlig landkommunerne en vis støtte til opførelse af alderdomshjem, hvor sådanne måtte savnes.

Spørgsmålet om fremskaffelse af boliger til de gamle har tidligere været behandlet af det af indenrigsministeriet under 11. september 1941 nedsatte udvalg vedrørende statens forhold til byggeriet, hvilket udvalg i sin betænkning II af 16. december 1942